

Would you still love me if I painted parrots all day?

8 HAZİRAN-3 TEMMUZ 2022 | AÇILIŞ 8 HAZİRAN, 18.00

Georgina Gratrix
Özlem Günyol-Mustafa Kunt
Zsófia Keresztes
Güçlü Öztekin
Ugo Rondinone
Fahrelnissa Zeid

Küratörler:

Anissa Touati
Marc-Olivier Wahler

Gün boyu papağan resmi yapsam yine beni sever miydin? Odanda balıklar uçuşsa, tüm evren, insanın kırılğan bir çiçek, renkli bir taş, azgın bir at, puslu bir manzara kadar önemli olduğu bir hayvanlar ansiklopedisine dönüşse şu dünyayı yine sever miydin? Hiçbir şeyin ve her şeyin, ufka uzanan bir tarlada birlikte yaşadığı bir evren olsa bu? Belki de hayır. Tabii şu dünyaya bazı sanatçıların gözünden bakmazsan. Onlar ki, etraflarını, şeyler arasında her tür hiyerarşinin ortadan kalktığı bir dikkatle gözlerler. Onlar ki, o düz ufuklardan ayrıksı diller bulup çıkarırlar, her şeyi biricik nesnelere dönüştürürler: tuhaf, kendine has, isyankâr, ele avuca sığmaz. İşte bu dünyalar, dünyamızın olası bütün temsillerinin tahayyül edilebilir olduğu sanatçı stüdyolarında yaratılır. Herhangi bir şeyin resmini yapabilirsin, kesinlikle her şeyin. Peki o halde neden papağan resmi, tekrar tekrar o aynı resim? Günlerce? Bunun yanıtı şu olabilir mi: Sanatçı bakışının tekyönlü olmadığını bilir, o bakış hep yön değiştirir, uzaklaşır, yaklaşır ve her şeyden öte, kendi bedeninin hem içine hem dışına yönelir. Bütün çiçeklerin resmini yapmak, bütün balıkların kalıbını çıkarmak, herhangi bir malzemeyi alıp bükerek onu dünyamıza yerleştirmek: Bunlar sanatçıların stüdyolarında önlerine koydukları zorluklardır, gündelik hayatımızda yönümüzü bulmada bize yardım etmek için.

Anissa Touati, Marc-Olivier Wahler

Dirimart, küratörlüğünü Anissa Touati ve Marc-Olivier Wahler'in üstlendiği *Would you still love me if I painted parrots all day?* başlıklı renkli karma sergiyi sunmaktan mutluluk duyar. Sergi Georgina Gratrix, Özlem Günyol & Mustafa Kunt, Zsófia Keresztes, Güçlü Öztekin, Ugo Rondinone ve Fahrelnissa Zeid'in işlerini, sanatın dönüştürücü gücü mefhumu etrafında bir araya getiriyor.

Georgina Gratrix'nin (d. 1982, Mexico City) alaycı, ayrıksı, olağanüstü işleri, şöhret, kişilik ve pop kültür mefhumlarını resim tarihiyle ilişkileri içinde ele alır. İmpasto resimlerinin katmanları, oyuncu, mizahi ve renkli bir tarzda cazibeli bir çirkinlik yaratan tekrar eden motif ve sembollerle doludur. Sergide görülen yirmi küçük resmi dünyaya, sanatçının gençlik enerjisi ve kişisel tecrübesinden damıtılmış tersine bir bakış yönelir. Sanatçı yakınlarda Art Brussels'ın 50. Yıldönümü onuruna verilen Discovery Prize'a layık görüldü. Yakın dönem kişisel sergileri arasında *The Reunion*, Norval Foundation, Cape Town (2021); *The Pleasure is Mine*, Nicodim Gallery, Los Angeles (2020) ve *On Repeat*, SMAC Gallery, Johannesburg (2017) bulunuyor. Katıldığı karma sergilerden bazılarıysa şunlardır: *Recent Acquisitions by the Homestead Collection*, Norval Foundation, Cape Town (2020); *Hollywood Babylon: A Re-inauguration of the Pleasure Dome*, Jeffrey Deitch, Nicodim Gallery, Los Angeles (2020) ve *Everybody loves the sunshine*, Plus One Gallery, Anvers (2018). Sanatçı hayatını ve çalışmalarını Cape Town'da sürdürüyor.

DIRIMART

Özlem Günyol (d. 1977, Ankara) ve **Mustafa Kunt**'un (d. 1978, Ankara) sanatlarının odağında bireysel ve kolektif aidiyetlerin temsilleri, dil, semboller ve bilginin anlamlarıyla bunların kültürel olarak kodlanmış algılamaya örüntüleri bulunur. Sergideki işleri, üzerine renkli spreyle boyanmış "Herkes için Adalet!" sloganı yazılmış olan 22 metrelik bir pankartın ipe dönüştürülmüş halidir; pankart Başbakan Erdoğan'ın yürütme ve yasama erklerini yargının önüne geçirdiği yasa reformunu yaptığı dönemde üretilmiştir. İş, barındırdığı müphemlikle bu dönüşümü adeta maddileştirir: pankartın açık bir protesto işlevi varken ip hem bir şeyi koruma hem özgürlüğünü kısıtlama amacıyla kullanılabilir. Sanatçı ikilisinin kişisel sergileri arasında Dortmund Kunstverein (2014), *Ses-li Harfler / Ses-siz Harfler* Dirimart, İstanbul (2019) ve *The Image Without The Image*, Kulturkreis der deutschen Wirtschaft, Berlin (2019) bulunur. Katıldıkları önemli karma sergilerden bazılarıysa Hector Kunstpreis, Kunsthalle Mannheim (2009); 12. Uluslararası İstanbul Bienali (2011); *As Rights Go By – On the Erosion and Denial of Rights*, freiraum Q21, Museums Quartier, Viyana (2016); *How Will the Weather be Tomorrow?*, küratörler: Özlem Günyol-Mustafa Kunt, Between Bridges, Berlin (2018); *Burası*, YKY Kültür Sanat, İstanbul (2021) ve WALK!, Schirn Kunsthalle Frankfurt'tur (2022). Sanatçılar Frankfurt'ta yaşıyor ve çalışıyorlar.

Esinini Proust'un "sanallık" kavramına yaklaşımından alan, hafızayı "gerçek olup güncel olmayan, ideal olup soyut olmayan" bir mefhum olarak düşünen **Zsófia Keresztes** (d. 1985, Budapeşte), şeylerin fiziksel bir ortamdaki sanal uzantılarının olanakları üzerine kafa yorar. Oyun teorileri ve "şöyle olsa nasıl olurdu" gibi senaryolar kurarak yarattığı heykelleri, teknoloji ve dijital varoluşun gerçeklik algımızı bozarak bizi nasıl içten içe tükettiğini imler. Sergide görülen, kişinin sürekli güvenlik arayışıyla kendini tahrip edişini anlattığı *Son Isırık, Henüz İsimsiz ve Kapasitenin Sınırları* başlıklı heykelleri Schopenhauer'in ikili yakınlığın sorunlarını ifade etmek için kullandığı "kirpi ikilemi"ni hatırlatır. Yakın bir ilişkide karşındakine veya kendine zarar verme niyetin olmasa da bunun olmaması mümkün değildir. Sanatçı 59. Venedik Bienali'nde (2022) Macaristan'ı temsil etti. Heykel ve yerleştirmeleri, aralarında 15. Lyon Bienali (2019); *100 Artists in the City*, Montpellier Contemporain; *Liquid Bodies*, Philara Collection, Düsseldorf ve Brno Art Open'in (2019) bulunduğu önemli sergilerde gösterildi. Sanatçı hayatını ve çalışmalarını Budapeşte'de sürdürüyor.

Yapıtlarında kolay bulunabilen çeşitli kâğıtlar, ileri dönüştürülen malzemeler kullanan **Güçlü Öztekin** (d. Eskişehir, 1978) genellikle gündelik olanla alter-egosu kaplankadilak'ın fantastik dünyasını birlikte kurguladığı üretimler yapar. Sergide sergilenen işleri şeyler arasındaki hiyerarşiye başkaldırarak bakana yepyeni bir perspektif sunar. Seçme kişisel sergileri arasında *Topsy Turvy! Selpakla Gorili Bitirdim!*, Dirimart, İstanbul (2017); *Şe Şe Pa Pa... Bazen Balık Tutmak için Ağlamak Gerekir*, Rampa, İstanbul (2015) ve *Everything's Tickling Each Other*, Krinzinger Projekte, Viyana (2012) bulunur. Katıldığı önemli karma sergilerse şunlardır: *Gökyüzü Ekte / Ses de, Buluşalım*, Sinan Logie'yle birlikte, Barın Han, İstanbul (2021); WORLBMON, Güneş Terkol ile birlikte, 16. İstanbul Bienali (2019); *Anı ve Süreklilik: Huma Kabakçı Koleksiyonu'ndan Bir Seçki*, Pera Müzesi, İstanbul (2016) ve Westfälischer Kunstverein, Münster (2008). Öztekin HA ZA VU ZU ve GuGuOu sanatçı gruplarının üyesidir. Bu iki grupta, müzik, performans ve kişisel üretimlerini içeren çeşitli karma sergilere katılmış ve sahne almıştır. Bunlardan bazıları, 10. Lyon Bienali (2009); Mercy, Liverpool (2008) ve 10. Uluslararası İstanbul Bienali'dir (2007). Sanatçı İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor.

DIRIMART

Zaman mefhumu **Ugo Rondinone**'nin (d. 1964, Brunnen) bütün eserlerinde temel öneme haizdir, bu, kavramsallaştırma, süreç ve malzemelerinde kendini gösterir. Manzaraları, güneşleri, insan figürleri ve natürlükleri, insanın doğayla ilişki içinde yaşadığı deneyimlerin duygusal ve psikolojik derinliklerinde dolaşır durur. Sanatçı bu sergide, her bir formun adını bir doğa fenomeninden aldığı, tele asılı bronz balıklardan oluşan kırk yedi heykellik yerleştirmesiyle yeni bir evren yaratıyor. Bu balıklar, önceki bronz kuşları (*primitive*, 2011) ve atlarıyla (*primal*, 2013) birlikte bir seri oluşturuyor. Hava, toprak ve suda yaşayan bu üç hayvan grubunun işaret ettikleri sergi mekânından taşarak doğal dünyanın faniliği ve zamansallığını imliyor. Sanatçı 52. Venedik Bienali'nde (2007) ülkesi İsviçre'yi temsil etmiştir. Aralarında Centre Georges Pompidou Paris, the Museum of Contemporary Art Sydney, Belvedere 21 Vienna, Bass Museum of Art Miami ve the Museo de Arte Contemporáneo de Castilla y León'un bulunduğu dünya müzelerinde kişisel sergiler açmıştır. Sanatçı New York'ta çalışıyor ve yaşıyor.

Fahrelnissa Zeid (d. 1901, İstanbul, ö. 1991, Amman), canlı soyut resimlerinde soyut sanata yönelik modern Avrupalı yaklaşımlarla Bizans ve İslam sanatlarını harmanlayarak kendine has görsel bir dil yaratmıştır. Türkiye'de güzel sanatlar eğitimi alan ilk kadın sanatçılardan olan Zeid, İstanbul ve Paris'te resim dersleri aldı. 1940'ların başında Türk modernizminin, 1950'lerde École de Paris'nin önemli ressamlarından biri oldu. Londra ve Paris yıllarında hem Avrupa soyutlama eğilimlerini hem de Avrupa dışı sanatları kucakladı. Soyuta yönelişini şu sözlerle ifade eder: "Ben 'soyut bir ressam olmaya' çalışmadım; biçimlerle çok geleneksel bir şekilde çalışan bir kişiydim. Ama uçak seyahati beni değiştirdi... Dünya baş aşağı dönüyor. Bütün bir şehir avuç içine sığacak hale geliyor, dünyaya kuşbakışı bakıyorsun." Sergideki soyut resmi, sanatında bakışını ufka uzanan o tarlaya çevirdiği anı yansıtır: dünya dediğimiz o tarlaya. Zeid uzun sanat hayatında farklı üslupları keşfe çıkmış, çeşitli teknik ve malzemelerle denemeler yapmıştır. 2017'de Tate Modern'deki kapsamlı retrospektifinde "20. yüzyılın en büyük kadın sanatçılarından biri" olarak nitelenmiştir.

Ayrıntılı bilgi için info@dirimart.com veya +90 212 232 66 66 üzerinden galeriyle irtibata geçebilirsiniz. Tüm görseller telif hakkı yasası ile korunmaktadır, galerinin onayı olmadan kullanılamaz.

info@dirimart.com
dirimart.com

DIRIMART I
Irmak Caddesi 1-9
34440 Dolapdere İstanbul
+90 212 232 66 66